

[Clausager.]

dygtige, og hvad Understøttelserne angaar, er det jo klart, at den mindre dygtige faar størst Fordel deraf. Med andre Ord, man straffer Foretagsomhed og Dygtighed og belønner den udygtige og lidet paapasselige.

Maa jeg her indskyde, at ogsaa af den Grund er Merindkomstskatten for mig mere tiltalende end Tillægsskatten paa store Indkomster, for saa vidt naturligvis den kan praktiseres, som den i det væsentlige rammer ikke selvfortjent Indtægt, og det vil igen i dette Tilfælde sige Indtægt, der hovedsagelig skyldes Statsbegunstigelse, Statsforanstaltninger, der har givet de paagældende Fordel. Men den sunde Konkurrence og Kappelyst, der er vigtig for alt Arbejde og alt Erhvervsliv, lukkes ude baade det ene og det andet Sted, og Folkets Vilje til at klare sig selv under Frihed og under Ansvar vil langsomt, men sikkert undergraves. Det er Planøkonomiens og de overdrevne Statsindgrebs lige saa uheldige som uafvendelige Følger. Og for de unge, baade i By og paa Land, der møder med friske Kræfter til Livets Kappelstrid og ønsker at maale sig med det foregaaende Slægtled, er det en ond Tid.

Nu er det store Spørgsmaal ved en Lejlighed som denne dette, om vi skal videre ad den Vej, vi desværre er kommet for langt ind paa, om Finansministeren, om jeg maa sige det saadan, skal være den store Administrator af Socialkontoret Danmark, hvor Forholdene fremdeles af Regeringen skabes saa ulige i erhvervsmæssig Henseende, at der maa uddeles Understøttelser fra Staten til de haardest ramte og til de mindst modstandsdygtige, for at de lige kan holde Stillingen, men heller ikke mere. Om man altsaa skal fortsætte som begyndt, eller om man overvejer mere dybtgaaende Reforme, der søger at fjerne saa meget som muligt af Krisens egentlige Aarsager, Reforme, som Oppositionen i lang Tid har arbejdet for.

Ved Forelæggelsen af disse Love udtalte Finansministeren — det staar at læse Sp. 5109, jeg maa maaske ganske kort citere —

„Jeg tør vel gaa ud fra, at Lovfor­slagets Bestemmelser vil finde almindelig Tilslutning i de Kredse, hvor man med saa stor Styrke hævder, at der er Virksomheder, hvor Indtægtsstigningen er for voldsom og Udbyttet alt for stort.“

Ja Tak, jeg forstaar nok Skosen, det er saadan en lille en til mit Parti. Men jeg vil gerne spørge: Finder Finansministeren

da ikke ogsaa, at disse Indtjeningsmuligheder, at disse Udbytter er for voldsomme og for store? Kan han virkelig, som den Demokrat, han er, og jævne Smaaaf­folks Ven, finde sig i at se saadanne Udbytter blive praktiseret under det Styre, vi har? (Finansministeren [H. P. Hansen]: Derfor har jeg ogsaa fremsat Forslaget!) . . . og er han tilfreds med den kun delvise Skatteudjævning, er han glad ved, at den Uretfærdighed, der her er til Stede, kan fortsættes? Jeg har nok hørt fra anden Side, at vi Venstremænd, og især vi Landbrugere, er saa slemme til at hidse Folk op imod Industrien; det skal man ikke gøre, man maa ikke saa Splid mellem Folk, man maa ikke være ked af, naar man selv tjener lidt, at andre tjener mere, siger man. Det kan godt være, men det er forfærdelig vanskeligt for en Politiker med koldt Blod at se paa, at den Slags Uretfærdighed finder Sted og fortsættes Dag efter Dag.

Spørgsmaalet er altsaa, om man vil videre ad den Vej, skabe Ulighed først og saa rette paa den i nogen Grad; det gaar jo aldrig til Bunds, det ved vi godt; de, der har de store Begunstigelser, gnider sig i Hænderne, for de skal nok klare sig, og de, der har det smaat, men altsaa faar et lille Tilskud, de takker Staten for det, skønt de maaske snarere skulde give Staten Utak, fordi Forholdene er saa ulige. Men hvad vil Regeringen? Skal vi blive ved med dette her, skal det være Skik og Brug, eller er det noget midlertidigt?

I Statsministerens uofficielle Trontale, som han holdt i Studenterforeningen, før den blev holdt hernede, fandtes noget om dette Spørgsmaal. Det var lidt afvigende fra det, der lød hernede i Fællessalen, men det er jo ikke den eneste Gang, Statsministeren har maattet rette lidt paa sin Tale, naar den skulde fragtes fra det ene Sted til det andet, det har vi set før, eller rettere siden. I denne Tale siger Statsministeren, at nu er man kommet saa vidt, at nu maa det være Slut med Statsforanstaltninger til Landbruget, hvis ikke Ulykker være end dem, vi har kendt, skulde indtræde. Han maa altsaa mene, at der er bragt store Ofre og ydet megen Hjælp til Landbruget, nu maa Landbruget være tilfreds, nu kan det ikke faa mere.

Men anderledes lyder det fra anden Side inden for Regeringskredse. En Faktor, der betyder meget for denne Regering, nemlig Husmandsorganisationerne, har en Formand, der ogsaa har talt om dette Spørgsmaal. Han har paa et Møde for nylig ud­ talt, at